

Щомъ чу Иванъ за това решение, не знаеше, кжде да се дѣне отъ радостъ. Не бѣше виждалъ дяволъ и дяволъ ще види най-сетне. Той наметна на рамо торбата си и се опжти къмъ воденицата. Когато стигна до нея, тя бѣше заключена и не работѣше. Иванъ похлопа силно, но никой не отвори. Тогава счупи вратата и тръгна по цѣлата воденица да дири дявола и да го събуди: мислѣше, че е заспалъ дълбоко. Надзърна въ всѣки жгълъ и никжде не го намѣри. Когато забеляза, че воденицата е съвсемъ разхвърлена и че е потънала въ паяджини, той се залови да я разтреби — да не стои празенъ, докато дойде дяволътъ. Току-що бѣше свършилъ работата, Иванъ чу по цѣлата воденица едно страшно бучение, и следъ малко дохвърча презъ прозореца дяволътъ. Щомъ видѣ Ивана, той изплю съ съскане огънь отгоре му и го попита: „Какво търсишъ тука?“ — Де, де, не бивай толкова

лошъ, — му отвърна Иванъ. Ти трѣбва да се радвашъ, че азъ ти донесохъ работа и че ти разтребихъ воденицата.

Но дяволътъ и не искаше да го чуе. Той се хвърли отгоре му и се помжчи да го повали на земята. То се знае, Иванъ не се уплаши. Той хвана дявола за краката и така го

тръшна, че разлюлѣ цѣлата воденица. Понеже дяволътъ го одраска, Иванъ му каза: „Струва ми се, че ти имашъ дълги нокти, май че ще трѣбва да се поизрежатъ.“ И той върза краката и ржцетъ на дявола, пустна воденицата и изтърга ноктитъ му на воденичния камтъкъ. После му каза: „А пкъъ, за да ме запомнишъ още по-добре, азъ ще ти ударя единъ печатъ, който никога нѣма да се изтрие.“